

Leuk dagje, maar niet helemaal

Adwin Hoondert weet het onderhand wel. Duinen op het einde van de etappe: dat wordt martelen. En jawel, ook het toetje van de zesde etappe was er een dat zwaar op de maag lag. “25 kilometer duinen? Trek er maar een paar uur voor uit. Allemachtig, wat een feest was het weer.”

Het was een leuk dagje, zo begon Adwin Hoondert zijn verhaal in het bivak van Iquique. “Behalve het begin en het eind.” Van de proef van 277 kilometer bleef nog slechts een aardig middenstukje over. Een gat dat niet goed in het roadbook stond aangegeven was het eerste puntje van kritiek. “Het was er eerder dan verwacht. Ik stuitte er op volle snelheid in. De truck vloog meer dan twee meter de lucht in. De waterzakken vlogen door de cabine. Wat een klap.”

De schrik zat er in bij Hoondert en zijn equipe, dus het vervolg was wat tammetjes. “Je weet niet wat er nog verkeerd of niet staat aangegeven. Zo’n klap kan het einde van je rally betekenen.”

Tegen de tijd dat de duinen begonnen, hadden de mannen zich herpakt. Dat was wel nodig ook, want het waren geen kinderachtige duinen. “Van die grote, steile knapen. Er was er eentje bij, daar zat niks achter. We kukelden meters naar beneden en landden op de neus. De bodemplaat was verschoven, de grill naar z’n grootje. We konden gelukkig wel verder rijden.”

De duinen waren echter nog niet klaar met Adwin Hoondert. De volgende was zo kapot gereden in honderden al dan niet vergeefse pogingen van andere trucks om er bovenop te komen, dat Hoondert uit de auto kwam en er te voet tegenop klom om te kijken waar hij het beste heen kon. Toen na lang vijven en zessen die horde was genomen, lag het volgende obstakel al te wachten. “Een klipje wat op zich niet eens zo moeilijk was, maar net over het randje stond Jo Adua stil. Ik moest vol in de ankers en kon nog maar net stoppen. Adua stond zo ongelukkig, die was bang dat als hij door zou rijden, hij om zou vallen. Ik kon ook geen kant op, niet voor- of achteruit. Adua is gaan scheppen om de truck wat rechter te krijgen en toen hij zover was, kon ik er ook langs.”

Aangekomen in Iquique bleek Hoondert de 34ste tijd te hebben gereden. Hij geloofde het allemaal wel. “Ik ben al blij dat ik aan de finish ben. Het was toch wel een heftige eerste week. In niet één etappe hebben we iets cadeau gekregen. Ik ben blij dat anderen er ook zo over denken, dan ligt het in ieder geval niet aan mij.”